

гръмніята на пушката и звъненіята на звоноветъ и на клепалата. И тъй всички мъже пяхъ а всички жени рыдаяхъ. Най послѣ тълото го погребохъ въ подземеліята на храмътъ съ кръстътъ Кармилскый, споредъ священното желаніе на рыбаля.

И тогазь Пузолянката която прѣдсѣдателствуваше на този жалостенъ обрядъ съ умиленіе, което всякой може да си въобрази, събира на Кармилскѣтъ стѣгъ главатаритъ на народътъ, и като имъ посочи твърдыніѣтъ на святаго Лаврентія, дѣто Марія Аркска оставаше плѣнница, заклева ги въ всичко що иматъ най-священно, въ всичко що можаше да докара душѣтъ имъ въ умиленіе, да ся завтекътъ съ неѣ въ затврътъ Маріинъ и да ѣ отървѣтъ отъ умразныйтъ ѣ похититель.

— Това ако цаправите, приложи юначвата жена, Мазаніель отъ небето и прѣзь моитъ уста ще вы прости и ся общава спасеніето на отечеството.

— Слава Мазаніелу! Слава на Пузолянкѣтъ! Скоро на св. Лаврентія и противу Шатильона! отговарятъ Аннезо и послѣдователитъ му, послѣ главатаритъ на вѣстаніето всички, послѣ тысящнытъ гласове на народа.....

И народъ като буйно море, вълнуемъ на слѣдъ орѣжарина, наводнѣ съ вълмытъ си твърдыніѣтъ, распръснута стражаритъ, искъртва вратата и стига до самѣтъ Маріинъ стаѣ.....

Но о смайваніе и буйство! Стигатъ късно! стаята е праздна, и затворѣтъ пустъ! И стражарѣтъ уплашенъ разказа на Аннеза че Шатильонъ, като увлече плѣнницѣтъ си прѣзь подземелнытъ проходы на градѣтъ, които непозната рѣка му отвори, отиде на Кармонскый мѣнастырь, дѣто вѣнчаваніето трѣба вече да ся е свършило.

— На Кармонскый мѣнастырь! отговори Пузолянката, коѣто нищо вече не можаше да ѣ обезсърдчи и коѣто отъ сега само смъртъта ще може да ѣ обуздае.